

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/30/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6620203819
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6620203819.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobcu O. J., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Z. Z. XX, XXX XX C., zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, proti žalovanému COFIDIS, so sídlom Parc de la Haute Borne, avenue Halley 61, Villeneuve-d'Ascq CEDEX 598 66, Francúzska republika, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom COFIDIS SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Landererova 12, 811 09 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 50 595 628, zast. URBÁNI & Partners s.r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom Skuteckého 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, v konaní o zaplatenie finančného zadostučinenia vo výške 5 373,20 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 10Csp/87/2020 - 150 zo dňa 18. augusta 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1 824,84 Eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu z a m i e t a.

II. Žalovaný j e p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5 373,20 Eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok) a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške (II. výrok).

1.1 Z obsahu spisu a odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 25.08.2020 domáhal voči žalovanému zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 5 373,20 Eur, čo odôvodňoval skutočnosťou, že ako spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde (konanie sp. zn. 10Csp/35/2018) porušenie práva ako aj povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 250/2007 Z.z.“) a osobitnými predpismi, čím mu vznikol v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nárok na primerané finančné zadostučinenie od žalovaného, ktorý za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá.

1.2 Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že vzťah medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného je vzťahom vyplývajúcim zo spotrebiteľskej zmluvy. Z pripojeného spisu Okresného súdu Lučenec sp. zn. 10Csp/35/2018 súd prvej inštancie zistil, že na základe zmluvy o úvere č. XXXXX zo dňa 22.04.2014 (ďalej aj „zmluva o úvere“) bol žalobcovi ako dlžníkovi poskytnutý právnym predchodcom žalovaného ako veriteľom viazaný spotrebiteľský úver vo výške 3 751,- Eur za účelom financovania kúpy motorového vozidla. Úver sa žalobca zaviazal

splatiť v 60 mesačných splátkach vo výške 152,07 Eur so splatnosťou prvej splátky dňa 20.05.2014 a termínom splatnosti poslednej splátky dňa 20.04.2019. Spolu so zmluvou o úvere uzatvoril žalobca dňa 23.04.2014 s veriteľom aj zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, v zmysle ktorej za účelom zabezpečenia všetkých pohľadávok spojených s úverovou zmluvou dočasne previedol vlastnícke právo k vozidlu na veriteľa. V predmetnom konaní bolo rozsudkom Okresného súdu Lučenec č.k. 10Csp/35/2018-124 zo dňa 28.09.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 13Co/364/2018-231 zo dňa 17.06.2020 určené, že úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie obligatórných náležitostí podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj "zákon č. 129/2010 Z.z.") a žalobcovi bolo priznané bezdôvodné obohatenie vo výške 2 940,08 Eur s príslušenstvom predstavujúce rozdiel medzi žalobcom zaplatenou sumou 6 691,08 Eur (žalobca v uplatnenom období od 20.05.2014 do 15.12.2017 zaplatil 44 splátok po 152,07 Eur, t.j. spolu 6 691,08 Eur) a istinou úveru vo výške 3 751,- Eur, na ktorej vrátenie mal veriteľ nárok. Žaloba bol zamietnutá len v časti o určenie, že osobné motorové vozidlo je vo vlastníctve žalobcu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca v období od 15.01.2018 do 15.04.2019 (aj počas prebiehajúceho súdneho konania 10Csp/35/2018) uhradil ešte ďalších 16 splátok vo výške 152,07 Eur (spolu 2 433,12 Eur), čím došlo k úhrade všetkých splátok v zmysle zmluvy o úvere s poslednou uhradenou splátkou dňa 15.04.2019. Vzhľadom na uvedené predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu celkovo sumu 5 373,20 Eur (2 940,08 + 2 433,12). Žalobca si v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 21Csp/72/2020 uplatnil úspešne aj časť bezdôvodného obohatenia za obdobie od 16.07.2018 do 15.10.2018 vo výške 608,28 Eur. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v konaní nebolo sporným, že obe sumy bezdôvodného obohatenia žalovaný žalobcovi uhradil, a že žalovaný zaslal žalobcovi listiny potrebné k prepisu motorového vozidla až po právoplatnosti konania sp. zn. 10Csp/35/2018 (rozsudok nadobudol právoplatnosť 17.07.2020) na výzvu právneho zástupcu žalobcu, hoci žalobca splnil záväzok zo zmluvy o úvere už v apríli 2019.

1.3 Súd prvej inštancie poukázal na to, že základ nároku žalobcu bol daný úspechom v spore vedenom pod sp. zn. 10Csp/35/2018, čím boli splnené zákonné podmienky vzniku nároku žalobcu na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Z rovnakého dôvodu žalobca úspešne uplatnil voči žalovanému aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 608,28 Eur s príslušenstvom v konaní vedenom na Okresnom súde Lučenec sp. zn. 21Csp/72/2020. K samotnej výške finančného zadostučinenia súd prvej inštancie uviedol, že táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení vychádzal zo sankčnej povahy finančného zadostučinenia, ktorého účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľov, a ktorá môže zodpovedať aj výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila alebo mu bola aj spôsobená. Aj keď sa pre vznik práva na primerané finančné zadostučinenie nevyžaduje, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, v predmetnej veci k vzniku ujmy na strane žalobcu bez akýchkoľvek pochybností došlo. Žalovaný prijal od žalobcu plnenie, na ktoré mu nárok nevznikol a bezdôvodné obohatenie sa žalovaného nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie vychádzal z intenzity porušenia spotrebiteľských práv a zohľadnil tiež časový aspekt závažného konania žalovaného takmer 4,5 rokov (od splatenia istiny úveru dňa 16.05.2016 do vydania listín na prepis motorového vozidla v auguste roku 2020). Súd prvej inštancie zohľadnil, že spotrebiteľ musel brániť svoje práva žalobou proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu, a že žalovaný ani po uhradení celého záväzku zo zmluvy o úvere žalobcovi dobrovoľne nevydal listiny k prepisu motorového vozidla, pričom tak urobil až po právoplatnosti konania sp. zn. 10Csp/35/2018. Čakať na výsledok sporu bolo bez právneho významu vo vzťahu k povinnosti žalovaného umožniť žalobcovi prepis vozidla, keďže žalobcovi úhradou všetkých splátok jeho záväzok zo zmluvy podľa § 559 ods. 1 O.z. splnením zanikol. Na uvedené nadväzuje aj incident, o ktorom informovala aj miestna tlač, a ktorému boli žalobca a jeho rodina vystavení v decembri 2019 a nasledujúcich mesiacoch zo strany nemeckých orgánov v súvislosti s protiprávnym používaním motorového vozidla na nemeckých pozemných komunikáciách bez požadovaného zaevidovania, ktoré je v Nemecku nielen daňovým deliktom, ale má aj trestnoprávne dôsledky. V záujme predísť ďalším problémom s nemeckými úradmi prestal žalobca predmetné motorové vozidlo využívať a došlo k jeho nezvratnému znehodnoteniu. Je síce pravdou, že žalobca používal motorové vozidlo v rozpore so zmluvou o zabezpečovacom prevode mimo územia Slovenskej republiky, avšak z tejto skutočnosti žalovaný nevyvodil voči žalobcovi žiadne právne dôsledky. Žalobca bol dlhodobo nedôvodne vystavený stresu, psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty. Popri úhrade splátok úveru uhrádzal aj ďalšie svoje pravidelné záväzky vrátane plnenia vyživovacej povinnosti k trom maloletým deťom, čím bol negatívne ovplyvnený rodinný rozpočet žalobcu. Vzhľadom na uvedené považoval súd prvej inštancie za primeranú povahu a rozsahu porušenia práv žalobcu požadovanú sumu 5 373,20 Eur, ktorá poskytne žalobcovi ako

spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľov, a preto žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovel.

1.4 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a 2 C.s.p., tak, že žalobcovi, ktorý mal v spore plný úspech priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ C.s.p., t.j. z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný namietal nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie ohľadom výšky bezdôvodného obohatenia v sume 5 373,20 Eur, keďže boli judikované len sumy bezdôvodného obohatenia 2 490,08 Eur (poznámka odvolacieho súdu - správne 2 940,08 Eur) v konaní sp. zn. 10Csp/35/2018 a 608,28 Eur v konaní sp. zn. 21Csp/72/2020. Konštatovanie súdu prvej inštancie ohľadom vzniku majetkovej ujmy na strane žalobcu nie je podložené žiadanými skutočnosťami a dôkazmi a takáto ujma ani neexistovala. K zohľadneniu 4,5 roka ako časového aspektu závažného konania žalovaného súdom prvej inštancie (od splatenia istiny do vydania dokladov k prepisu vozidla) žalovaný uviedol, že v čase splatenia istiny úveru dňa 16.05.2016 ešte nemal vedomosť o bezdôvodnom obohatení, o ktorom bolo rozhodnuté až rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 10Csp/35/2018 právoplatným dňa 17.07.2020, a posudzovať takto konanie žalovaného, ktorý len hájil svoje práva a využíval procesné prostriedky obrany znamená popretie práva na spravodlivé súdne konanie. Žalobca bol iniciátorom súdneho konania bez toho, aby sa pokúsil vyriešiť vec mimosúdne, a preto sa žalovaný nestotožnil ani s odôvodnením súdu prvej inštancie, že žalobca musel brániť svoje práva žalobou. Žalobca voči žalovanému účelovo viedol tri súdne konania, pričom žalovaný v konaní sp. zn. 21Csp/72/2020 navrhol žalobcovi mimosúdnu dohodu, na ktorú žalobca nereagoval. K poskytnutiu dokladov k prepisu vozidla žalovaný uviedol, že až právoplatnosťou rozhodnutia súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v konaní sp. zn. 10Csp/35/2018 sa žalobca zbavil povinnosti uhradiť žalovanému dojednané úroky a poplatky, či úroky z omeškania a ďalšie súvisiace náklady a výdavky s úverovou zmluvou. Konkrétne žalovaný poukázal na prípadný nárok na náhradu trov konania, ktorý by bol žalobca povinný žalovanému zaplatiť, ak by bol úspešný v konaní, pretože s poukazom na čl. 2.1 v spojení s čl. 1.3 zmluvy o zabezpečovacom prevode museli byť splatené všetky pohľadávky vzniknuté voči dlžníkovi v súvislosti s úverovou zmluvou, ktoré s poukazom na analogickú aplikáciu čl. 23 všeobecných podmienok zmluvy o úvere (úverová zmluva zaniká úhradou všetkých záväzkov dlžníka, ktorými sú aj náklady a výdavky veriteľa) predstavujú aj trovy konania. To v akom čase žalovaný odovzdal žalobcovi listiny na prepis vozidla nemôže byť vnímané ako skutočnosť zakladajúca právo žalobcu na primerané finančné zadostučinenie. Žalobca s manželkou využívali motorové vozidlo v rozpore s nemeckými právnymi predpismi, čo nesúvisí s porušením povinnosti žalovaného vo vzťahu k úverovej zmluve a nespĺnenie daňovej povinnosti žalobcu nemôže byť na ťarchu žalovaného. Súd prvej inštancie vyhodnotil incident z decembra 2019 jednostranne, pričom žalobca vozidlo užíval mimo Slovenskej republiky a bez súhlasu žalovaného ho prenechal na užívanie tretej osobe. Žalobca tiež nepreukázal znehodnotenie vozidla, čo by však aj tak nebolo možné pričítať žalovanému, ale žalobcovi, ktorý vo vzťahu k vozidlu v držbe nepostupoval s náležitou starostlivosťou. Vyživovacia povinnosť žalobcu, na ktorú poukázal súd prvej inštancie, nesúvisí s nárokom žalobcu na primerané finančné zadostučinenie a jeho výškou. Žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie sa odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov a na podporu svojej argumentácie poukázal na viacero rozhodnutí odvolacích súdov, z ktorých má vyplývať priznávanie finančného zadostučinenia v nižších sumách ako súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia žiadnym spôsobom nevysporiadal s tvrdeniami, námietkami a predkladanými dôkazmi žalovaného (napríklad, že žalobca prenechal auto na užívanie tretej osobe, a že žalobca inicioval viacero súdnych konaní a nebol ochotný sa mimosúdne dohodnúť) a nevyhodnotil súdne rozhodnutia predložené žalovaným, vzhľadom na čo je rozhodnutie súdu prvej inštancie nedostatočné a nepreskúmateľné zakladajúce odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Na záver zdôraznil, že súdom prvej inštancie priznané finančné zadostučinenie predstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa žalobcu a duplicitné uplatňovanie jeho nároku spočívajúce vo vydaní bezdôvodného obohatenia, ktoré mu už žalovaný uhradil.

2.1 S poukazom na uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania alternatívne, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že právoplatným rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 10Csp/35/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/364/2018 bolo judikované porušenie právnej povinnosti žalovaného, ktoré sa premietlo do výrokov o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a zaplataenia bezdôvodného obohatenia v sume 2 940,08 Eur s príslušenstvom. V konaní Okresného súdu Lučenec sp. zn. 21Csp/72/2020 bola judikovaná ďalšia časť vzniknutého bezdôvodného obohatenia vo výške 608,28 Eur s príslušenstvom. Z uvedeného vyplýva, že existencia porušenia spotrebiteľských práv žalobcu je preukázateľne daná. K dobrovoľnému splneniu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného pred právoplatným skončením predchádzajúcich súdnych konaní nedošlo ani z časti, pričom priebeh súdnych konaní bol pre žalobcu stresujúcou záležitosťou, keďže žalovaný nárok žalobcu popieral. Žalobca bol považovaný v Nemecku za rezidenta s povinnosťou prepísať vozidlo na „nemecké značky“, čo však nebolo možné pretože vozidlo bolo neoprávnené vedené vo vlastníctve žalovaného. Žalobca v záujme právnej istoty aj počas prebiehajúceho súdneho sporu (10Csp/35/2018) plnil na účet žalovaného riadne a včas všetky splátky podľa zmluvy o úvere, aby mohol byť čím skôr zapísaný ako vlastník vozidla, no aj napriek úhrade všetkých splátok dňom 15.04.2019 mu žalovaný poskytol doklady potrebné k prepisu vozidla až po viac ako 16. mesiacoch. Porušenie právnych povinností žalovaným malo za následok významné zhoršenie majetkovej a sociálnej situácie žalobcu s rodinou a negatívne ovplyvnilo kvalitu jeho života. Pri posudzovaní primeranosti výšky finančného zadosťučinenia je potrebné vziať do úvahy aká sankcia by mohla byť pre žalovaného primeraná a odrádzajúca, aby sa mu neoplatilo porušovať spotrebiteľské predpisy, pričom priznanie požadovaného finančného zadosťučinenia žalobcovi v uplatnenej výške sa javí byť primerané aj s ohľadom na majetkové postavenie žalovaného a jeho pozíciu v oblasti spotrebiteľských finančných služieb. Žalovaný mylne interpretuje okolnosti ohľadom používania vozidla v Nemecku. K incidentu došlo v novembri 2019, kedy manželku žalobcu počas jazdy vozidlom zastavili nemeckí policajti a bolo začaté konanie pre neoprávnené používanie zahraničného vozidla na komunikáciách v Nemecku. Zaplataenie daňovej povinnosti za protiprávne používanie vozidla bolo len formou sankcie, avšak neumožňovalo mu ďalej legálne používať vozidlo na nemeckých cestách. Pokiaľ by mal žalobca k dispozícii doklady k prepisu vozidla v máji 2016, resp. v apríli 2019, nebol by on a jeho manželka vystavení konaniu nemeckých úradov. Nemožnosť používať vozidlo, jeho odstavenie, následné znehodnotenie, ako aj daňové povinnosti boli v príčinnej súvislosti s porušením právnej povinnosti žalovaného. K trovám konania žalobca uviedol, že pri rozhodovaní o ich náhrade je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 170/99). Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté a samotná výška finančného zadosťučinenia je sprevádzajúca. Žalobca má preto právo na plnú náhradu trov konania z prisúdenej sumy finančného zadosťučinenia (nie zo sumy žalovanej). S poukazom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a zaviazal žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalovaný v replike zo dňa 04.10.2021 zopakoval, že súd prvej inštancie aj žalobca odvíjali výšku primeraného finančného zadosťučinenia od sumy bezdôvodného obohatenia (5 373,20 Eur), ktorá nebola v žiadnom konaní judikovaná, ani žalobcom ako bezdôvodné obohatenie uplatnená, a teda ani nemohla byť predmetom dokazovania. Žalovaný bezdôvodné obohatenie v zmysle súdnych rozhodnutí žalobcovi vrátil a teda na strane žalobcu v čase rozhodovania súdu prvej inštancie o primeranom finančnom zadosťučinení žiadna majetková ujma neexistovala. Zníženie príjmov žalobcu tiež nemôže byť atribútom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia a žalovanému nemôže byť na ťarchu, že v súdnych konaniach v plnej miere využíval svoje procesné práva. Opätovne poukázal na to, že v konaní sp. zn. 21Csp/72/2020 navrhoval mimosúdnu dohodu, na ktorú žalobca nereagoval a teda tvrdenie žalobcu, že súdne konania boli pre neho stresujúcou záležitosťou považuje za tendenčné. Ďalej žalovaný zopakoval svoju argumentáciu uvedenú už v odvolaní o tom, prečo žalobcovi poskytol doklady potrebné pre prepis vozidla až právoplatnosťou rozhodnutia v konaní sp. zn. 10Csp/35/2018. Uviedol, že nie je daná ani priama príčinná súvislosť medzi súdom konštatovaným porušením povinnosti žalovaného a následkami uvádzanými žalobcom vo vzťahu k okolnostiam používania vozidla v Nemecku. To či žalobca s manželkou využívali osobné motorové vozidlo v rozpore s tamojšími predpismi nesúvisí s porušením jeho povinnosti v súvislosti s úverovou zmluvou. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil druh, rozsah, intenzitu a trvanie porušenia práv žalobcu ako spotrebiteľa a zákonných povinností zo strany žalovaného, v dôsledku čoho priznal žalobcovi finančné zadosťučinenie v neprimeranej výške.

5. Žalobca v duplike zo dňa 13.10.2021 uviedol, že s tvrdeniami žalovaného prezentovanými v replike absolútne nesúhlasí, pretože porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného bolo právoplatne potvrdené súdnym rozhodnutím a nárok na priznanie finančného zadosťučinenia je tým v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. daný. Rozsah a trvanie porušenia práv žalobcu zo strany žalovaného bolo preukázané a je v príčinnej súvislosti s mimoriadnymi negatívnymi následkami na majetok a rodinné pomery žalobcu, ktoré boli rovnako preukázané. Okolnosti vecí a poškodzujúce konanie žalovaného, najmä nedôvodné zadržiavanie dokladov na prepis auta do vlastníctva žalobcu odôvodňujú priznanie finančného zadosťučinenia žalobcovi v primeranom rozsahu. Žalovaný nikdy nejavil vážny a úprimný záujem o mimosúdne urovanie vecí so žalobcom, čo nakoniec potvrdzuje priebeh súdnych konaní, kedy žalovaný všetky nároky žalobcu popieral, čo i len čiastočnému dobrovoľnému plneniu sa vyhýbal a plnil žalobcovi jeho nároky iba na základe právoplatných súdnych rozhodnutí. Žalovanému nič nebránilo skrátiť trvanie súdneho konania dobrovoľným plnením, resp. zmeniť priebeh súdneho konania aspoň čiastočným plnením nároku žalobcu.

6. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaného podľa § 34 C.s.p. preskúmal vec v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a mimo nich v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok v zmysle § 380 ods. 2 C.s.p., ktoré vady nezistil, bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p., a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 C.s.p. zmeniť, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

7. Podľa § 388 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

8. Odvolanie žalovaného považuje odvolací súd za čiastočne dôvodné. Odvolacia argumentácia žalovaného je založená na tvrdení, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi neopodstatnené a neprimerané finančné zadosťučinenie, ktoré tiež predstavuje duplicitné uplatnenie nároku (odvíjajúce sa od výšky bezdôvodného obohatenia), ktoré už žalovaný žalobcovi uhradil. Z obsahu spisu a odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj z pripojeného spisu sp. zn. 10Csp/35/2018 je zrejmé, že dňa 22.04.2014 bola medzi žalobcom ako dlžníkom a právnym predchodcom žalovaného ako veriteľom uzatvorená zmluva o úvere č. XXXXX, na základe ktorej právny predchodca žalovaného poskytol žalobcovi úver vo výške 3 751,- Eur. Predmetný úver sa žalobca zaviazal vrátiť v 60. mesačných splátkach po 152,07 Eur so splatnosťou splátok ku 20. dňu v mesiaci s tým, že prvá splátka úveru mala byť zaplatená dňa 20.05.2014 a konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 20.04.2019. Úver slúžil na financovanie časti kúpnej ceny motorového vozidla (celková cena vozidla bola vo výške 6 253,- Eur) a zostatok kúpnej ceny 2 502,- Eur bol uhradený žalobcom v hotovosti priamo predávajúcemu Q. Q. Q. a.s. Popri zmluve o úvere bola súčasne dňa 23.04.2014 uzatvorená medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, ktorou prešlo vlastnícke právo k motorovému vozidlu z dlžníka dočasne za účelom splatenia všetkých pohľadávok zo zmluvy o úvere na veriteľa a zároveň bola so žalobcom (dlžníkom) uzatvorená zmluva o výpožičke tohto vozidla. V konaní sp. zn. 10Csp/35/2018 bolo súdom prvej inštancie určené, že predmetná zmluva o úvere je z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. g/ a k/ zákona č. 129/2010 Z.z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) bezúročná a bezpoplatková a žalobcovi bolo priznané bezdôvodné obohatenie vo výške 2 940,08 Eur s príslušenstvom. V časti o určení, že osobný automobil je vo vlastníctve žalobcu súd žalobu ako predčasnú zamietol s odôvodnením, že kým rozhodnutie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru nenadobudne právoplatnosť, nie je zrejmé, či boli splnené podmienky na prevod motorového vozidla do jeho vlastníctva. Predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo potvrdené aj odvolacím súdom v konaní sp. zn. 13Co/364/2018 a nadobudlo právoplatnosť dňa 17.07.2020. K výške bezdôvodného obohatenia 2 940,08 Eur na strane žalovaného dospel súd prvej inštancie tak, že od žalobcom zaplatených 44 splátok po 152,07 Eur (6 691,08 Eur) odrátal výšku úveru 3 751,- Eur, len na ktorú mal žalovaný v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nárok (6 691,08 - 3 751 = 2 940,08). Žalobca však aj počas predmetného konania pokračoval v platení splátok v zmysle zmluvy o úvere (z dôvodu, aby dosiahol prepis motorového vozidla z veriteľa späť na žalobcu), pričom za obdobie od 15.01.2018 do 15.04.2019 zaplatil zostávajúcich 16 splátok úveru po 152,07 Eur (2 433,12 Eur), čím došlo k úhrade všetkých splátok v zmysle zmluvy o úvere. Predmetné platby splácal žalobca nad rámec istiny úveru, čím vzniklo ďalšie bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Časť z tohto bezdôvodného obohatenia vo výške 608,28 Eur si žalobca úspešne uplatnil v konaní sp. zn. 21Csp/72/2020. Zvyšok bezdôvodného obohatenia (1 824,84

Eur) si žalobca v súdnom konaní s ohľadom na plynutie premlčacích dôb neuplatňoval. Odvolací súd dáva do pozornosti, že žalobca splatil všetky splátky v zmysle zmluvy o úvere riadne a včas, pričom táto skutočnosť vyplýva z predložených listín „Vklad v hotovosti“ zo dňa 05.05.2014 a „Export pohybov na účte“ za obdobie od 16.06.2014 do 15.12.2017 v konaní 10Csp/35/2018 a z listiny „Export pohybov na účte“ za obdobie od 15.01.2018 do 15.04.2019 predloženej v tunajšom konaní. V konaní bolo tiež nesporným, že hoci žalobca splatil záväzok zo zmluvy o úvere v celom rozsahu aj s úrokmi a poplatkami už 15.04.2019, žalovaný mu doklady potrebné k prepisu vozidla vydal až po právoplatnom skončení konania 10Csp/35/2018.

9. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že je daný základ pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi od žalovaného. V zmysle § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je, že spotrebiteľ úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.09.2016). Uvedené ustanovenie žiadnu inú podmienku neustanovuje, pričom sa nevyžaduje ani len privodenie ujmy spotrebiteľovi. V predmetnom prípade boli splnené zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia, keď si žalobca úspešne uplatnil na súde prvej inštancie v konaní 10Csp/35/2018 porušenie svojho práva, resp. povinnosti žalovaného v zmysle osobitného právneho predpisu (zákona č. 129/2010 Z.z.). V uvedenom konaní súd priznal žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2 940,08 Eur a zároveň určil bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z dôvodu absencie obligatórných náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. g/, j/ a k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Okrem toho si žalobca úspešne uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 608,28 Eur z rovnakého dôvodu aj v konaní sp. zn. 21Csp/72/2020. Vzhľadom na argumentáciu žalovaného odvolací súd zdôrazňuje, že pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie nie je existencia (alebo preukázanie) prípadnej ujmy relevantná, nakoľko zákon č. 250/2007 Z.z. jej vznik ako podmienku pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevyžaduje. Priznanie finančného zadosťučinenia žalobcovi zo strany súdu prvej inštancie bolo teda plne dôvodné. K námietke žalovaného, že výška bezdôvodného obohatenia (5 373,20 Eur), z ktorej súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal nebola súdmi judikovaná, odvolací súd uvádza, že v konaní sp. zn. 10Csp/35/2018 bola určená bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, z čoho je zrejmé, že všetky platby žalobcu nad rámec istiny úveru (3 751,- Eur) sú bezdôvodným obohatením na strane žalobcu (aj keď si žalobca v súdnom konaní časť bezdôvodného obohatenia neuplatňoval z dôvodu možného vzniesenia námietky premlčania zo strany žalovaného), k výške ktorého je možné dospieť jednoduchým matematickým výpočtom.

10. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť, a je preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadosťučinenia (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR 6Cdo/127/2019 zo dňa 30.01.2019, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/61/2019 zo dňa 27.10.2021). Súd prvej inštancie pri zohľadnení všetkých okolností prípadu dospel k záveru o primeranom finančnom zadosťučinení vo výške 5 373,20 Eur rovnajúcom sa celkovej sume, o ktorú sa chcel žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť. Za smerodajné pre určenie tejto výšky považoval súd prvej inštancie viaceré okolnosti na strane žalobcu a žalovaného od počiatku konania sp. zn. 10Csp/35/2018 a to časový rozsah závažného konania žalovaného 4,5 roka (od splatenia istiny dňa 16.05.2016 do vydania listín na prepis auta v auguste 2020), skutočnosť, že spotrebiteľ bránil svoje práva proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu, nevydanie listín potrebných k prepisu motorového vozidla splatením záväzku zo zmluvy o úvere žalobcom, incident, ktorý nastal v Nemecku súvisiaci s protiprávnym používaním vozidla na nemeckých cestách a negatívne ovplyvnenie rodinného rozpočtu žalobcu platením mesačných splátok úveru. Odvolací súd si je vedomý toho, že výšku žiadaného finančného zadosťučinenia nemožno objektívne preukázať a táto závisí výlučne od úvahy súdu. Pri rozhodovaní o tomto nároku je potrebné prihliadať na konkrétne okolnosti prípadu a intenzitu porušenia práv žalobcu (spotrebiteľa), resp. povinností žalovaného. V tomto smere sa však odvolací

súd stotožnil s odvolacou argumentáciou žalovaného, že finančné zadostučinenie priznané vo výške 5 373,20 Eur nie je vzhľadom na všetky okolnosti prípadu primerané. Žalovaný v odvolaní neuviedol akú výšku finančného zadostučinenia považuje za primeranú, a hoci žiadal žalobcu zamietnuť (s čím sa odvolací súd vzhľadom na to, že základ nároku bol daný nestotožňuje), poukázal na viacero rozhodnutí odvolacích súdov, z ktorých vyplýva priznanie finančného zadostučinenia vo výškach 50,- až 800,- Eur (resp. nepriznanie žiadneho). Odvolací súd pri vyhodnocovaní primeranej výšky finančného zadostučinenia rovnako ako súd prvej inštancie zobral do úvahy časové trvanie závadného konania, jeho intenzitu, satisfakčnú a sankčnú funkciu finančného zadostučinenia. Účelom práva na primerané finančné zadostučinenie je postih veriteľa za porušenie svojej povinnosti, resp. práva spotrebiteľa, ako aj dosiahnutie odradzujúceho účinku veriteľa od ďalšieho porušovania práv spotrebiteľov do budúcnosti. Vzhľadom na uvedené pokladá odvolací súd za primerané finančné zadostučinenie s ohľadom na intenzitu zásahu do práva žalobcu ako spotrebiteľa sumu 1 824,84 Eur predstavujúcu výšku rozdielu medzi priznaným bezdôvodným obohatením a celkovým bezdôvodným obohatením na strane žalovaného, ktorú si však žalobca neuplatňoval celú z dôvodu plynutia premlčacích dôb [5 373,20 - (2 940,08 + 608,28)]. Odvolací súd súhlasí s odvolacou argumentáciou žalovaného v tom smere, že súd prvej inštancie iba jednostranne vyhodnocoval skutočnosť, že žalobca so svojou manželkou mali v dôsledku nevydania dokladov potrebných k prepisu vozidla zo strany žalovaného problémy s nemeckými úradmi, keďže ako osoby s pravidelným miestom pobytu v Nemecku neprepísali motorové vozidlo v Nemecku a vzhľadom na to neplatili daň z motorového vozidla. V zmluve o zabezpečovanom prevode vlastníckeho práva dlžník (žalobca) svojím podpisom na zmluve potvrdil, že plne porozumel všetkým ustanoveniam tejto zmluvy, t.j. vrátane článku 3.3. zmluvy, v ktorom bolo výslovne uvedené, že dlžník nie je oprávnený užívať vozidlo mimo územia Slovenskej republiky. Hoci je pravda ako uviedol súd prvej inštancie, že žalovaný z predmetného konania žalobcu nevyvodil žiadne dôsledky, uvedené nemožno podľa odvolacieho súdu zohľadniť pri posudzovaní intenzity zásahu do práv žalobcu, keďže žalobca v prvom rade nemal v zmysle čl. 3.3 zmluvy o zabezpečovanom prevode vôbec užívať predmetné motorové vozidlo na nemeckých cestách (mimo územia Slovenskej republiky). Okrem toho žalobca (resp. jeho manželka) porušili aj nemecké právne predpisy a tieto ako vyplýva z konania porušovali ešte predtým ako im bol žalovaný povinný vydať doklady v roku 2019 na prepis motorového vozidla, čo vyplýva zo žalobcom predložených listín - úradného prekladu listu Úradu Krajskej rady Donau-Ries a prekladu článku z nemeckých novín, v ktorých je uvedené, že manželka žalobcu mala v Nemecku trvalý pobyt už od roku 2011. Dôvodná je aj námietka žalovaného, že predmet výpožičky užívala tretia osoba (manželka žalobcu) a to bez súhlasu žalovaného (§ 661 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka). Na vyššie uvedené skutočnosti preto odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie pri úvahe o výške primeraného finančného zadostučinenia neprihliadal. Pri priznaní uvedenej výšky však odvolací súd zohľadnil skutočnosť, že žalovaný nepostupoval pri vyhotovovaní zmluvy o úvere s odbornou starostlivosťou a žalobca sa len vďaka vedenému súdному konaniu vyhol neprimeranému zásahu zo strany veriteľa, pričom tento stav právnej neistoty trval až do právoplatného rozhodnutia súdu v konaní 10Csp/35/2018. Uvedené finančné zadostučinenie vo výške 1 824,84 Eur bude podľa názoru odvolacieho súdu pre spotrebiteľa dostatočnou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku neodborného konania žalovaného znášať. Zároveň odvolací súd zohľadnil aj nedobromyseľnosť žalovaného, ktorý žalobcovi ani po splatení celého dlhu v apríli 2019 nevydal doklady potrebné k prepisu vlastníckeho práva k motorovému vozidlu späť na žalobcu, keď aj od tohto konania sa odvíja intenzita zásahu do práv žalobcu, ktorý splatil každú jednu splátku riadne a včas, práve za účelom prepisu vozidla do jeho vlastníctva. Odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný si v tomto smere odporuje, keď na jednej strane vo vyjadrení k žalobe uvádza, že v čase vedenia súdneho konania žiadnym iným spôsobom peňažné prostriedky nevyháňal a teda žalobca nemusel platiť splátky navyše, no na druhej strane doklady k prepisu auta žalobcovi nevydal a sám v podaniach uvádza, že žalobca musel mať pre vydanie dokladov splatené všetky pohľadávky vzniknuté v súvislosti s úverovou zmluvou.

11. Odvolací súd sa nestotožňuje s odvolacou argumentáciou žalovaného v odvolaní, že s vydaním dokladov potrebných k prepisu motorového vozidla musel čakať až do skončenia konania sp. zn. 10Csp/35/2018 z dôvodu, že až tým sa žalobca zbavil povinnosti uhradiť žalovanému dojednané úroky a poplatky, či úroky z omeškania a ďalšie súvisiace náklady a výdavky so zmluvou o úvere. Odvolací súd uvádza, že žalobca splácal žalovanému splátky vo výške 152,07 Eur mesačne, v ktorých splátkach boli už zahrnuté úroky aj poplatky súvisiace so zmluvou o úvere a rovnako neprichádzali do úvahy ani úroky z omeškania, nakoľko z listín „Vklad v hotovosti“ zo dňa 05.05.2014 a „Export pohybov na účte“ za obdobie od 16.06.2014 do 15.12.2017 a za obdobie od 15.01.2018 do 15.04.2019 vyplýva, že žalobca splatil všetky mesačné splátky v zmysle zmluvy o úvere riadne a včas. Rovnako sa odvolací

súd nestotožňuje ani s odvolacou námietkou žalovaného, že prípadný nárok na náhradu trov konania žalovaného, ak by bol v konaní sp. zn. 10Csp/35/2018 úspešný, je potrebné považovať za pohľadávku veriteľa voči dlžníkovi v súvislosti so zmluvou o úvere. Zo zmluvy o úvere, všeobecných podmienok k nej, ani zo zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva takto dojednaná podmienka výslovne nevyplýva. Analogickou aplikáciou v naznačenom smere by si mohol veriteľ pod výdavky a náklady súvisiace s úverovou zmluvou zaradiť čokoľvek a týmto odďaľovať zánik zmluvy o úvere (a od toho sa odvíjajúci prevod vlastníckeho práva k motorovému vozidlu), čo nepovažuje odvolací súd za súladné s dobrými mravmi. Zároveň k argumentácii žalovaného, že nevydanie dokladov žalobcovi nemôže byť posudzované ako právo na vznik primeraného finančného zadosťučinenia odvolací súd uvádza, že uvedeným konaním žalovaného právo na jeho priznanie žalobcovi nevzniklo. Základ nároku bol daný konaním sp. zn. 10Csp/35/2018 a aj konaním 21Csp/72/2020 (bod 9. odôvodnenia tohto rozhodnutia). Z uvedenej skutočnosti (nevydanie dokladov) vychádzal súd prvej inštancie len z dôvodu posúdenia intenzity konania žalovaného vo vzťahu k rozhodnutiu o výške finančného zadosťučinenia s čím sa odvolací súd plne stotožňuje.

12. Čo sa týka námietky žalovaného, že žalobca bol iniciátorom súdnych konaní bez toho, aby sa pokúsil veci vyriešiť mimosúdne, odvolací súd uvádza, že z konania žalovaného v spore sp. zn. 10Csp/35/2018 nie je zrejmé, že by mal žalovaný o nejakú mimosúdnu dohodu záujem, keďže nárok žalobcu neuznával a v konaní sa bránil využitím prostriedkov procesnej obrany (vyjadrenia, odvolanie). Z podaní žalovaného je zrejmé, že tento požadoval mimosúdne vyriešenie veci až počas druhého súdneho konania (21Csp/72/2020), kedy už bola bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o úvere judikovaná a žalobca vedel, že nárokované bezdôvodné obohatenie bude musieť žalobcovi vydať. Žalovanému nič nebránilo sa takémuto sporu vyhnúť a to vydaním celého, resp. čiastočného bezdôvodného obohatenia žalobcovi ihneď po skončení konania sp. zn. 10Csp/35/2018, keďže mal vedomosť, že celá suma prevyšujúca istinu úveru je bezdôvodným obohatením na jeho strane. Pokiaľ však už žalobca žalobu podal, čím mu vznikli trovy konania, a bolo zrejmé, že bude v konaní úspešný, odvolací súd nevidí dôvod prečo by mal pristúpiť k mimosúdnej dohode so žalovaným, v zmysle ktorej by vzal žalobu späť a sám si znášal trovy konania.

13. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného o tom, že súd prvej inštancie sa mal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov ohľadom výšky primeraného finančného zadosťučinenia, keďže žalovaný v odvolaní poukázal len na niektoré zo širokého spektra súdnych rozhodnutí priznávajúcich primerané finančné zadosťučinenie, ktoré sa pri úvahách o jeho výške rôznia, minimálne už len z dôvodu odlišného skutkového stavu v jednotlivých konaniach, z ktorého súdy pri posudzovaní intenzity zásahov do porušených práv alebo povinností vychádzajú. Okrem toho odvolací súd pripomína, že žalobca nepoukázal na prípadnú ustálenú prax najvyšších súdnych autorít, v súlade s ktorou by mali súdy za zachovania právnej istoty rozhodovať, ale na rozhodnutia odvolacích súdov, ktorých právnymi názormi nebol súd prvej inštancie (ani odvolací súd) viazaný.

14. Odvolacia námietka žalovaného o nedostatočnom odôvodnení a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorá má zakladať odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. nie je dôvodná. K otázke nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu a jej právnym dôsledkom prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR dňa 03.12.2015 stanovisko R 2/2016, podľa ktorého: „nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Z uvedeného stanoviska pre účely odvolacieho konania vyplýva záver, že len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p., a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“ (porovnaj uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/123/2020 zo dňa 27. 10. 2021, 9Cdo/118/2020 zo dňa 29. 11. 2021, 7Cdo/138/2019 zo dňa 27. 01. 2021). Preskúmaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a odvolania žalovaného dospel odvolací súd k názoru, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sú zrejmé skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, z ktorých súd pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi ako spotrebiteľovi vychádzal. Pokiaľ žalovaný konkrétne namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho tvrdeniami o porušení povinnosti žalobcu spočívajúcom v nedovolenom prenechaní

vozidla do užívania tretej osobe, o rozhodovacej praxi iných súdov, o neochote žalobcu sa mimosúdne dohodnúť a iniciovaní viacerých konaní, odvolací súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu, a preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (pozri uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 03.07.2003, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/145/2011 zo dňa 16.11.2011). Okrem toho s vyššie uvedenými námietkami žalovaného, ktoré tvorili časť jeho argumentácie v odvolaní, sa vysporiadal odvolací súd v tomto rozhodnutí (body 10., 12. a 13. odôvodnenia). S poukazom na uvedené považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie za dostatočne a zrozumiteľne odôvodnený, súladný s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p., a preto nie je možné konštatovať porušení práva žalovaného na spravodlivý proces.

15. Žalovaný podané odvolanie odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.), a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie a obsahu spisu dospel k záveru, že k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces nedošlo (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) a zároveň súd prvej inštancie zistil skutkový stav správne, pričom jeho skutkové zistenia vyplývajú z vykonaných dôkazov (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a teda uvedené odvolacie dôvody neboli dôvodné. Dôvodne však bol uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. (nesprávne právne posúdenie veci vo vzťahu k výške priznaného finančného zadosťučinenia), vzhľadom na čo odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 C.s.p. zmenil.

16. V súlade s § 396 ods. 2 C.s.p. (ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie) rozhodol odvolací súd o nároku na náhradu trov celého konania podľa pomeru úspechu strán v spore v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % a to v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania, ktoré vydá súdny úradník podľa § 262 ods. 2 C.s.p. Odvolací súd konštatuje, že Civilný sporový poriadok <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqge2v6mjwga>> neobsahuje ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mjzgyzv6ojzfygc4tbm5zgczrnge2de>> ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého aj keď mal účastník (strana) vo veci úspech len čiastočný, mohol mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu. Zásada úspechu vo veci v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. sa teda uplatňuje aj v konaniach, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno totiž žalobcu ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (pozri výklad k § 255, Števíček, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: CH. Beck, 2016, str. 926). Žalobcu je nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu (k uvedenému porovnaj nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 475/2018-31 zo dňa 04.02.2021, pozri aj nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 399/2019-37 zo dňa 15.04.2020). Odvolací súd poukazuje na to, že hoci zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi nepriznal primerané finančné zadosťučinenie v ním požadovanej plnej výške (namiesto požadovanej sumy 5 373,20 Eur len sumu 1 824,84 Eur), žalobca bol nepochybne plne procesne úspešný čo do základu (samotné priznanie primeraného finančného zadosťučinenia), nakoľko v predmetnom prípade závisela výška priznaného finančného zadosťučinenia od úvahy súdu, ktorú žalobca nemohol objektívne nijako predvídať. Zamietnutie žaloby žalobcu v prevyšujúcej časti preto nie je možné považovať za prejav procesného úspechu žalovaného, ale iba za dôsledok úvahy súdu. Základ pre výpočet výšky trov konania bude tvoriť odvolacím súdom priznaná suma finančného zadosťučinenia.

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C. s. p.); žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 C. s. p. a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).